

Habitació de blau compartit

per Borja Moya Castillo

I de no ser així, embolicant-ho tot, com el vel de la nit plegant-se en els costats de l'horitzó, abastant amb la seua tonalitat, com si mai abans haguessin existit els altres, aqueix blau, aquell blau, aquest mateix blau cobalt i marí al qual em refereix, seguiria, encara avui dia convençut que tot continuava exactament igual. La còmoda fregant el lateral del llit, sota l'abric d'una finestra muda per la gelosia, un rellotge de cucut avariats i amb l'agulla dels segons encallada en la mateixa posició, entossudit a avançar, i al seu torn, apartat i penjat en una trista paret, un quadre de bodegó.

I tu seguies aquí, també, en el mateix lloc. Tal com et vaig deixar, abans d'absentar-me i de no recordar el perquè de tot allò tan blau. El teu pèl, els teus ulls... tot terriblement tenyit del mateix blau de la nostra habitació, sense haver-hi gammes o matisos que em fessin pensar en un altre blau diferent d'aquell. I m'enutjava que aquest color negàs el teu càlid somriure, a mig obrir, deixant anar plors amb paraules de rebuig. Si l'única cosa que desitjava en aquesta vida era estar al teu costat, agafar-te de la mà, estrènyer-la, i dir-te al mateix temps que tot aniria bé... Que l'ésser humà no és més que una inesgotable font de perdó.

...

*abandonen el món del no-res
per integrar-se en el dels vius
i, per tant,
observen multitud de coses
que els vius ja no poden
percebre, i que la línia entre la
vida i la mort és més fina que
el traç que deixa l'aire*

...

Per això, el teu sanglot trencat. I de navegar en altres aigües, t'estaria ja retirant el pèl esvalotat per la suor del teu front, apartant-lo cap a un costat, deixant espai per al petó. Sent totalment conscient que el meu acte havia de ser una cosa del passat, que ens havíem reunit per a una altra cosa, i que la meua actuació després de fer-vos mal no aconseguia resoldre res, més que demostrar-te fins a on podia arribar a fi que em creguessis.

I un home que no conec apareix sobtadament darrere de mi i comença a parlar-me de coses que no entenc. Sobre uns quants com ell que estan reunits en un altre lloc que no m'incumbia, deliberant sobre qüestions que jo no podia comprendre i que, fins i tot si ho volgués intentar, no podria escapar-me'n. Volia parlar-li de tu i del teu estat però em va interrompre al moment. Va continuar dient que tot allò no duraria massa i que al color blavenc no li prestàs ni el més mínim cas. Que no es tractava que jo comprenguéssu què estava succeint, que això no tenia importància, i que a la seua tornada tot allò acabaria per ser entès.

Li vaig suplicar una última vegada i abans d'abandonar l'habitació, va girar el cap. Va dir que em trobava en la mateixa posició que els nens en néixer, que ells ploren molt les primeres setmanes, ja que abandonen el món del no-res per integrar-se en el dels vius i, per tant, observen multitud de coses que els vius ja no poden percebre, i que la línia entre la vida i la mort és més fina que el traç que deixa l'aire. Que d'alguna manera jo em trobava en aquest estat, però que no havia de preocupar-me'n. Que si no em deixaven sortir d'allà era perquè d'aquesta manera les transicions eren menys doloroses, i ens deixaven en el millor lloc possible per tal que tot fos menys traumàtic, més suportable. Va acabar per creuar definitivament la porta esmentant que a poc a poc deixaria de veure totes les coses que m'envoltaven, fins a integrar-me finalment a l'altre món. I, de nou, que no em preocupàs. Tot arribaria i no havia de fer absolutament res sinó esperar.

No tenia cap mitjà per calcular el temps. El rellotge de cucut seguia embussat en el mateix lloc i la gelosia ocultava el mar del fons. No podia comunicar-me amb tu, i menys tenir-hi contacte físic, fins que un dia, o potser van ser minuts després del comiat de l'estrany,

vaig observar que l'únic quadre de la sala havia desaparegut. Va ser llavors quan el vaig trobar a faltar i vaig maleir la meua irritació per haver-lo menyspreat a la nostra arribada. El blau va ocupar el seu buit.

Un altre dia li va tocar el torn al rellotge. I el blau va enviar el seu espai. Més tard la còmoda, després la gelosia. En aquell moment vaig poder contemplar el mar que ho havia ocultat. Encara que la meua decepció va ser enorme en albirar-lo tan blau, en les seues aigües, en el seu aire a sal, en el seu so amanyagat per les roques. El mar s'havia convertit en una prolongació més del meu captiveri, per la qual cosa vaig haver de donar-li l'esquena i asseure'm en un altre racó.

Mentrestant tu esbufegaves, tirada cap amunt, amb l'expressió adolorida. Fregaves amb una de les mans el ventre, afluint-la en el teu pas per la moradura. I el maleït blau va substituir els teus braços. Més tard les cames, com si algú, tranquil·lament, t'estigués tallant a trossos. La teua panxa i el teu tors varen córrer la mateixa sort. No obstant això, el més dolorós de tot allò va ser observar la teua cara surant en l'aire; allà, completament abandonada.

Els teus ulls van desaparèixer en tremend silenci. Les orelles, galtes, el pèl, els van seguir amb la mateixa solemnitat. El teu somriure, aquell somriure d'antany, unes vegades humitejat pels teus llavis, unes altres clavant-hi les teues diminutes dents, es va absentar en un dels meus escassos parpellejos. Un blau absolut va reemplaçar tota la cambra, sense entrar en geometries, perspectiva, formes o temps. Res, i ningú més que jo.

I de sobte el món vomita els vermells i grocs, verds i taronges, blancs i negres de diferents tonalitats. I tot em sembla més gran que quan jo ho recordava. I el primer que em ve al cap són unes immenses ganes de plorar, en contemplar el meu voltant tot tan vast i sense límits, de trobar-me saturat d'infinits estímuls tant visuals com sonors; alguns més intensos, uns altres més lleugers. El rellotge de cucut a punt de donar

"Mare i fill", Picasso (1902).

les dotze i el mar, a la meua esquena, confonent-se amb el cel translúcid del matí.

I de l'impuls dels meus gemecs, el cap em porta cap endavant, i els meus ulls vidriosos topen amb els teus. Aquell home reapareix i et murmura alguna cosa a l'oida i a tu, per primera vegada en dies, el somriure et floreix i se t'eixampla fins a fregar-te els lòbuls de les orelles. Sent que em congel i la brisa del mar, a més d'afilada, porta amb ella records oblidats. Escolt cridar diverses veus a l'exterior. Una veu femenina avisa a la resta que el tret s'havia produït dins la cabanya, al costat del mar.

Ara et veig marxar, voltejant el cap, molt lentament, tot just fregant la teua mirada amb la meua, de profunda curiositat, com Orfeu percebent la feble respiració d'Eurídice. Observ parcialment els teus llavis, des de l'altre costat, esgarradament blaus, d'un blau diferent, compartit, embullant-se feblement entre els meus sanglots. Perdent-los per sempre en aquelles quatre parets que conformaven la nostra habitació.

BORJA MOYA CASTILLO ■